

Een leugentje voor kerst
Britt Van der Jagt

Een feelgood kortverhaal

Nog vijf dagen en dan is het kerst. Voor sommigen is het misschien de mooiste tijd van het jaar, maar niet voor mij. De jaarlijkse vragen van de hele familie wanneer ik nou eindelijk iemand mee ga nemen, ben ik inmiddels wel zat.

Zelfs mijn jongere zusje, neefjes en nichtjes nemen aanhang mee.

Met mijn lege boodschappentassen loop ik het winkelcentrum in. Voordat de ergste kerstdrukke losbarst, wil ik nog even de noodzakelijke dingen in huis halen. Ik ben nog niet eens de poortjes van de supermarkt door, wanneer ik beseft dat ik eerder had moeten gaan winkelen. De kerstdrukke is duidelijk al begonnen. Mensen rennen met volle karren de winkel door en ook de gillende kinderen ontgaan me niet.

Met een ruk draai ik me om, ik bestel de boodschappen wel online.

‘Ho ho ho,’ hoor ik achter me en ik versnel mijn pas. ‘Jongedame, ben jij stout geweest dit jaar?’

Hij zal het wel niet tegen mij hebben, denk ik bij mezelf en ik loop stug door.

‘Jongedame met de groene broek, kom eens hier.’ Ik kijk naar beneden en zie dat ik inderdaad mijn groene broek aan heb. Ik draai me om en glimlach.

De man in het kerstmanpak wenkt me en verslagen loop ik naar hem toe.

De kinderen die rond de kerstman staan kijken me met grote ogen aan, ik zie sommigen zelfs tegen elkaar fluisteren.

‘Heb jij je verlanglijstje wel al doorgegeven?’ vraagt de kerstman me. Is hij serieus? Heeft hij me daarvoor teruggeroepen?

‘Tuurlijk kerstman, een maand geleden al!’ speel ik het spelletje mee.

Hij haalt een grote hand snoep uit zijn zak en geeft het aan me. 'Bedankt,' zeg ik een beetje verbaasd en ik loop weg.

Pas als ik buiten sta zie ik dat ik niet alleen snoep heb gekregen, er zit ook een briefje bij. Ik gooi het snoep in mijn jaszak en vouw het briefje open. Er staat een telefoonnummer op en een knipogend poppetje.

Met gloeiende wangen spring ik op mijn fiets, ik beslis thuis wel wat ik er mee ga doen.

Met het briefje op mijn schoot en mijn mobiel in mijn hand zit ik op de bank. Het nummer staat inmiddels al in mijn contacten en ik kon het niet laten om zijn profielfoto op Whatsapp te bekijken. Het is zeker geen lelijke man.

Ik open Whatsapp, zoek hem op en begin te typen.

Hoi, de kerstman gaf me je nummer. Ik weet niet precies wat hij er mee bedoelde, maar ik dacht: ik app je gewoon even. ;-)

Sanne

Ik lees het bericht nog eens door. Het is misschien wat kinderachtig, maar het is precies mijn humor. Dan weet hij tenminste wie hij zijn nummer heeft gegeven.

Ik klik op verzenden en voel mijn wangen alweer roder worden. Tijd om ze te laten afkoelen heb ik niet, want binnen een paar minuten krijg ik een melding binnen.

Hi! Ik zou niet weten wat de kerstman bedoelde. Maar nu je toch mijn nummer hebt; zou je het leuk vinden om een keer wat te gaan doen samen?

Een grote glimlach verschijnt op mijn gezicht, hij gaat mee met mijn grapje. Ik stuur een iets serieuzer berichtje terug.

Ja hoor! Zeg maar waar en wanneer, ik heb alle tijd! (Wat is je naam eigenlijk? Je staat nu als 'de kerstman' in mijn contacten.)

We appen nog even door en hebben afgesproken om morgen na zijn werk wat te gaan drinken bij een nieuw cafeetje in de stad. Zijn naam is Finn en alleen al aan de manier waarop hij appt, weet ik dat we de kans groot is dat we het goed met elkaar kunnen vinden.

Ik zak nog even terug in de bank en zet een serie aan, de nerveuze kriebels in mijn buik voor morgen negerend.

Ik werk nog even mijn knalrode lippenstift bij door middel van de camera op mijn telefoon. Achter me hoor ik het belletje boven de deur dat aangeeft dat er iemand binnenkomt. Ik draai me om en zie de jongen die ik herken van de profielfoto, dat moet Finn zijn

‘Hoi,’ zeg ik vol verwachting.

‘Hai, sorry dat ik wat later ben. Ik werd opgehouden door wat kinderen op het werk.’

Ik schiet in de lach. ‘Dat snap ik met jouw baan. Ik heb al een koffie besteld, voor jou had ik op een cappuccino gegokt.’

Finn gaat zitten en er verschijnt een grote glimlach op zijn gezicht. ‘Bingo!’ Hij kijkt me doordringend aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Geheim,’ zeg ik en ik schenk hem een knipoog. ‘Grapje, ik ben barista. Ik gok altijd wat mensen gaan bestellen voordat ze het besteld hebben. Zo kom ik de dag door.’

‘Je bent er duidelijk heel goed in.’ Het blijft even stil totdat de ober de koffie op de tafel zet.

‘Er is één vraag die altijd door mijn hoofd spookt in de kerstperiode. En jij bent volgens mij de beste persoon om het te vragen.’

‘Vraag maar raak.’

‘Hoe kom je erbij om als kerstman te gaan werken in het winkelcentrum?’

Finn schiet in de lach. ‘Het zal je verbazen hoe vaak ik die vraag krijg. Dus ik vind het helemaal niet erg om hem nog eens te beantwoorden. Ik ben eigenlijk gewoon in dienst van het winkelcentrum. Ik volg mijn stage voor mijn studie daar.’

‘Dat verklaart een hoop,’ zeg ik lachend.

‘Ik ben blij dat ik kon helpen.’ Finn neemt een slok van zijn koffie, die duidelijk nog veel te heet is.

‘Ik zou het je trouwens niet na kunnen doen. Al die schreeuwende kinderen en die kerstdingen.’

Finns mond valt open van verbazing. ‘Ben je geen kerstfan?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Absoluut niet. Al die overdreven gezelligheid terwijl de meeste mensen gewoon alleen zijn met kerst en dan ook nog die verplichtte bijeenkomsten met familie, vreselijk!’

‘Jij krijgt ook elke keer de vraag van je familie wanneer je nou eindelijk iemand meeneemt naar het kerstdiner?’ vraagt Finn.

Ik slaak een overdreven zucht. ‘Ik ben zo blij dat ik niet de enige ben!’

‘Sinds mijn broer is getrouwd, is het elk jaar hetzelfde liedje. Ik zou er haast iemand voor betalen om met me mee te gaan.’

‘Hoeveel had je in gedachten?’ Ik steek mijn tong naar hem uit.

‘Dan ga ik ook met jou mee, dat is mijn eerste en laatste bod. Ik ben tweede kerstdag uitgenodigd. Jij?’

‘Voordat ik daar antwoord op ga geven wil ik eerst weten of je serieus bent.’ Ik durf nog niet aan te geven dat ik het idee nog niet eens zo heel raar vind.

‘Ik ben bloedserieus,’ zegt hij zonder ook maar een spier te verrekken.

‘Dan vind ik het een prima idee, want ik ben op eerste kerstdag uitgenodigd.’

Finn steekt mijn hand naar me uit. ‘Deal?’ vraagt hij.

Ik beantwoord zijn hand. ‘Deal,’ zeg ik.

Ergens kan ik niet geloven dat ik dit doe. Normaal gesproken ben ik de slechtste leugenaar ooit, maar dit keer vind ik het niet erg omdat ik echt een klik heb met Finn. Het voelt alsof ik hem al jaren ken.

Ik neem een slokje van mijn koffie die ondertussen de perfecte hitte heeft bereikt.

Ik kijk naar mezelf in de spiegel en laat mijn blik daarna afdwalen naar de kalender aan de muur. Vijfentwintig december.

Toen ik eergisteren mijn ouders belde met het nieuws dat ik iemand mee zou brengen waren ze verrast. Ik weet zeker dat ze ons honderd vragen zullen stellen, dus ik heb gisteren met Finn alles besproken. Waar we elkaar hebben ontmoet, op welke datum dat was en we hebben zelfs verzonnen wat we die dag aanhadden.

Mijn handen trillen van de zenuwen. Het is altijd spannend om iemand mee te nemen naar je ouders, maar dit keer tien keer zo erg. Nu het bijna zover is, begin ik toch te twijfelen. Ik geef mezelf een kleine tik tegen mijn gezicht en ga rechtop staan. Finn kan hier elk moment zijn.

Ik haal nog even een hand door mijn haar wanneer de bel gaat. Moeizaam loop ik op mijn hakken de trap af.

‘Wat zie je er mooi uit,’ zegt Finn meteen als ik de deur opendoe.

‘Ook hallo,’ zeg ik en ik knipoog naar hem. ‘Maar bedankt, jij ziet er ook zeker niet verkeerd uit.’ Ik kijk naar zijn strakke pak dat hem eerlijk gezegd echt perfect staat.

‘Klaar om te gaan?’ vraagt hij.

Langzaam knik ik.

‘Ik denk het wel,’ zeg ik terwijl ik naar buiten loop en de deur dicht doe.

Mijn ouders wonen op twee minuten loopafstand dus samen lopen we naar het huis toe. Ik had er geen rekening mee gehouden dat het december is en ik dus niet meer over straat kan met een kort jurkje. Finn heeft het door en biedt zijn jasje aan. Dankbaar wijs ik het af, we doen dan misschien wel alsof we elkaar al maanden kennen, maar ik ken hem niet lang genoeg om egoïstisch te zijn. Het is tevens mijn eigen schuld dat ik zelf geen jas heb meegenomen en daar hoeft hij geen kou voor te lijden.

Mijn moeder doet met een grote glimlach de deur open. Haar ogen onderzoeken Finn grondig en ik sla mijn hoofd neer. ‘Gaat het mam?’ vraag ik beschaamd.

Ze trekt haar ogen van Finn af en kijkt mij aan. ‘Ja hoor, helemaal prima,’ zegt ze.

We lopen achter mijn moeder aan het huis in. Tot mijn verbazing zie ik dat we de laatsten zijn. Normaal gesproken komt iedereen te laat, maar ze konden vast niet wachten om Finn te ontmoeten. Ik stel Finn aan iedereen voor en ze lijken hem wel aardig te vinden.

‘Willen jullie wat drinken?’ vraagt mijn vader terwijl hij me een kus op de wang geeft.

‘Doe mij maar een wijntje.’ Ik draai me om naar Finn. ‘Wat wil jij?’

‘Een biertje, graag.’ Hij glimlacht breed naar mijn vader.

We nemen plaats aan de grote tafel waar straks het gourmetstel op geplaatst zal worden.

Terwijl mijn moeder ons drankje op de tafel zet, begint het verhoor al. 'Waar hebben jullie elkaar eigenlijk ontmoet?'

'In de supermarkt.' Ik geef alleen antwoord op de vraag die ze stelt, alle andere verzonnen poespas laat ik nog even achterwegen.

'Ik snap nog steeds niet dat je het ons niet eerder hebt verteld,' begint mijn zusje Yvonne.

'Voordat ik jullie er over vertelde, wilde ik eerst bekijken of het wel echt iets zou worden. Ik heb wel vaker dates gehad waar ik jullie ook niet over verteld heb.' Het liegen lijkt me goed af te gaan.

Finn redt me gelukkig voordat mijn familie nog meer vragen kan stellen. 'Ik vind het onwijs leuk om jullie te ontmoeten. Heel fijn dat ik vanavond mee mag eten.'

Mijn vader, die nog steeds niet aan tafel zit, legt een hand op Finn zijn schouder. 'Zolang je een beetje goed bent voor mijn dochter ben je hier altijd welkom.'

'Hoe laat gaan we eten?' vraag ik in de hoop het gespreksonderwerp te veranderen.

'Ik ga nu het gourmetstel nemen, maar verwacht maar niet dat dit het einde is. Ik wil alles weten over jullie relatie,' zegt mijn moeder waarna ze naar boven rent.

Dit gaat een leuke avond worden.

Ik leg nog een speklapje op de hete plaat en ga naar achteren zitten. 'Dit wordt echt mijn laatste stukje,' zeg ik benauwd.

'Dat zei je de afgelopen drie stukjes ook al,' zegt Finn terwijl hij naar me knipoogt.

De afgelopen twee en een half uur hebben we aan tafel doorgebracht en heb ik alle vragen gekregen die ik van tevoren had voorbereid. Om de beurt hebben Finn en ik er antwoord op gegeven. Het ging gemakkelijker dan ik dacht.

Mijn moeder was duidelijk enthousiast over het feit dat ik eindelijk iemand had meegenomen naar het kerstdiner. Soms zag ik haar stiekem naar mij en Finn kijken en een glimlach op haar gezicht verschijnen. Ik vind het geweldig dat ze het zo leuk vindt, maar het steekt dat ik er om gelogen hebt. Gelukkig zijn mijn ouders best wel oké en kunnen ze over een maand wel over mee lachen.

Ik kijk naar Finn. Deze avond heb ik hem veel beter leren kennen en ik heb een hele andere kant van hem ontdekt. Een hele fijne kant, een kant die ik nog beter wil leren kennen.

Mijn speklapje begint te pruttelen en ik haal hem van de plaat af. In een rap tempo werk ik hem naar binnen.

Het voelt alsof ik ga ontploffen, zoveel heb ik gegeten.

Mijn vader trekt de stekker uit het stopcontact en staat op. ‘Wil er iemand een toetje?’

Daar had ik dus geen rekening mee gehouden...

‘Ik ga even buiten een rondje lopen. Ik moet echt even uitbuiken voor het toetje.’ Ik draai me om naar mijn moeder. ‘Mam, mag ik jouw jas? Ik ben een jas vergeten...’

Mijn moeder knikt.

Ik pak de jas en wil net de deur uitlopen wanneer ik voetstapen achter me hoor.

‘Wacht even San, dan ga ik mee.’ Ik draai me om en zie Finn achter me staan.

In een rap tempo doet hij zijn jas aan en loopt hij achter me aan.

‘Sorry,’ zeg ik als we eenmaal buiten staan. ‘Ik was vergeten je mee te vragen.’

‘Geef niks, ik vond het alleen een beetje ongemakkelijk om zonder jou bij je familie te blijven.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’ Ik zal morgen bij zijn ouders ook echt niet zonder hem daar blijven.

We komen aan bij een vijvertje waar bankjes staan. Ik loop ernaartoe en staar naar het bijna bevroren water. De enige plekken waar je nog stromend water kan zien zijn de plekken waar de eenden drijven. Het ijs is duidelijk nog niet stevig genoeg om erop te gaan staan.

Finn gaat naast me zitten en begint te praten. ‘Je familie is echt geweldig. Ik voelde me gewoon schuldig om tegen ze te liegen.’

Ik trek mijn ogen van de vijver af om Finn aan te kijken. ‘Daar hoeft je je echt niet druk om te maken. Als ik het volgende maand vertel, kunnen ze er sowieso om lachen. Of we elkaar dan nog eens zien of niet maakt niet uit.’

‘Ik hoop het wel,’ zegt Finn precies zacht genoeg zodat ik het nog net kan horen.

Ondanks de kou voel ik de warmte naar mijn wangen stijgen. Ik weet niet hoe ik erop moet reageren, dus ik hou nog even mijn mond. Misschien dat ik er op een later moment nog op terug kom.

Even hangt er een stilte tussen ons in. Tot ik begin met praten.

‘Moet ik nog ergens rekening mee houden voor jouw ouders morgen?’

Finn begint te lachen. ‘Hou er maar rekening mee dat mijn ouders lang niet zo gezellig zijn als die van jou.’

‘Dat zal vast wel meevallen, ze hebben jou opgevoed en jij bent goed terechtgekomen.’

‘Dank je,’ zegt hij opeens. Het is een antwoord die ik niet aan had zien komen. ‘O, ja zorg er ook voor dat je geen honden- of kattenharen meeneemt. Anders is mijn moeder de hele avond aan het niezen.’

Ik begin te lachen. ‘Goed om te weten. Ik zal ervoor zorgen dat ik haarvrij ben.’

Een eend die ik net nog in de vijver zag, komt kwakend naar ons toegelopen.

Ik buig voorover om hem van wat dichterbij te zien. ‘Hallo eend, je wilt zeker eten?’ Ik trek een droevig gezicht. ‘Dat heb ik helaas niet voor je.’

Finn buigt zich ook voorover en haalt een stukje stokbrood uit zijn jaszak.

Verbaasd kijk ik hem aan. ‘Heb je nou gewoon stokbrood gestolen?’ vraag ik hem.

Hij knikt betrappt. ‘Ik kom hier wel vaker. Altijd neem ik wat te eten mee voor de eenden hier. Ik wilde het niet op mijn geweten hebben om ze met kerst niks te geven.’

Finn lijkt steeds perfecter te worden. Hij is goed met ouders én dieren? Dat is voor mij een droomman.

Voorzichtig breekt hij het brood in kleine stukjes en voert het aan de eend. Het duurt niet lang voordat alle eenden in een straal van twintig meter zich bij ons verzamelen.

‘Dat ga je niet redden met één stukje stokbrood,’ zeg ik grappend.

‘Meen je dat?’ zegt Finn terug terwijl hij me hopeloos aankijkt.

‘Ik ga wat brood halen bij mijn ouders thuis. Ik ken ze inmiddels en weet zeker dat ze meer hebben gekocht dan wij hebben opgegeten.’ Zo snel als ik kan ren ik naar het huis van mijn ouders toe.

Zoals ik al dacht heeft mijn moeder nog twee stokbroden over die ze eigenlijk wilde weggooien. Met de twee grote stokbroden in mijn hand ren ik terug naar de vijver.

Ik ben er nog niet eens en ik hoor de eenden al kwaken. Hijgend stop ik bij het bankje, Finn zit er gelukkig nog en tot mijn verbazing zie ik dat er nog meer eenden bij zijn gekomen. Ze hebben de stokbroden in mijn handen al gezien en waggelen naar me toe.

Met een brede glimlach op mijn gezicht voer ik samen met Finn de eendjes.

Ik weet niet hoelang we er hebben gezeten, maar van mij had het uren mogen duren. Zelfs de laatste kruimeltjes worden opgegeten.

Na een tijdje lopen de eendjes weer terug naar waar ze vandaan kwamen en blijven ik en Finn achter.

Hij legt een hand op mijn bovenarm en wanneer ik mijn hoofd naar hem toe draai, zie ik dat hij naar me kijkt. Hij verplaatst zijn hand van mijn bovenarm naar mijn wang en trekt mijn hoofd dichterbij tot ze zachtjes de mijne raken.

Even vergeet ik de wereld om me heen en ga ik helemaal in de kus op. Nog nooit eerder heb ik me zo gevoeld.

Ik weet nu al dat het geen probleem gaat worden om morgen nog een dag te doen alsof we hopeloos verliefd zijn.

**Dit kortverhaal werd je gratis
aangeboden door uitgeverij Hamley
Books.**

**Wil je meer weten over onze boeken?
Bekijk dan zeker onze website via
www.hamleybooks.be¹**

1. <http://www.hamleybooks.be>

